

Pryč s okupanty v médiích

(projev Václava Dvořáka 21. srpna 2013 na Staroměstském náměstí v Praze na shromáždění „Občané proti okupaci 2013!“)

Dnes vzpomínáme černý den naší novodobé historie. Okupanti se tehdy sami nazývali, „spřátelené armády Varšavské smlouvy“. Vtrhly k nám proto, aby zastavily proces, který nás tehdy vedl k demokracii, aby se přestalo otevřeně říkat, co si lidé myslí, aby se přestalo psát bez cenzury, aby lidé přestali toužit po svobodě, protože otevřenost a lidská svoboda byli pro tehdejší vládnoucí ideologii pravým nebezpečím. Okupací jsme se ocitli na mnoho let v nesvobodě, hospodářském zaostávání, vládli nám lidé, nehodní té úlohy. Mnoho mých spolužáků a vrstevníků odešla do emigrace, mnoho chytrých a charakterních lidí přišlo o práci. Nakonec se okupantům záměr podařil. Lidé se stali apatickými, převládl strach, média přestala informovat a opět začala drmolit fráze a lži.

A jsme u médií. Začal bych otázkou:

Můžeme se správně rozhodovat, když nemáme správné informace a když nemáme všechny informace? Každý vám odpoví, že těžko, spíš ne. Informace se k nám dostávají především cestou médií – novin, rozhlasu, televize. Převážná část českých médií je nyní v soukromých rukách. Noviny, časopisy, televize, rádia slouží svým majitelům především jako strojky na peníze. Ale mnozí si média koupili také jako prostředek ovlivňování lidí, manipulování s naším myšlením, uvažováním a následně i manipulováním s našimi rozhodnutími a činy. A nemyslím tím jen krátká údobí volebních kampaní. Soukromá média mají tendenci vytvářet pokřivený obraz světa. Například se nám snaží namluvit, že nejdůležitější zprávou dne je týraná kočička či pejsek, když všichni dobře víme, že nejdůležitější jsou problémy a osudy lidí. Co jsou eskapády Ivety Bartošové proti zavření fabriky, kdy přijdou o práci stovky lidí nebo proti praktikám českých advokátů a exekutorů.

Téměř všechna česká média se nám například snaží namluvit, že pakt NATO, jehož jsme členy, je stále ještě obrannou aliancí, a že ve světě vede boj proti terorizmu. Zamlčují, že se NATO přeměnilo v agresivní alianci, ve které se prosazují zájmy bývalých koloniálních velmocí, které mezi sebe přibraly Německo a pod vedením Spojených států se snaží získat kontrolu nad zbytkem světa. Dříve se kolonizování dělo pod hesly o šíření civilizace mezi barbarské kmeny. Dnes má imperiální propaganda podobu boje za lidská práva.

A jak je to s bojem s teroristy?

Média nám zamlčují, že samy země NATO teroristy vyrábějí, financují a používají v nových koloniálních válkách. Připomeňme Jugoslávii, Irák, Libyi nebo teď probíhající válečnou kampaň v Sýrii. Téměř všechna naše média tvrdí, že jedině v NATO je zajištěna naše bezpečnost? Ale agresivita NATO a USA jsou dnes největší hrozbou pro svět a účast v jejich vojenských strukturách je pro naši zemi vážným bezpečnostním rizikem. Proč? Protože zbytek světa, který ještě NATO neovládlo, tvoří země jako Čína, Ruská federace, Brazílie, španělsky mluvící země Střední a Jižní Ameriky. Elity všech těchto zemí mají politiky USA a NATO plné zuby, obávají se jí a na zbrojení členských států NATO odpovídají, jak jinak, také zbrojením. Je to můj osobní, řekl bych ale kvalifikovaný názor. V českých médiích středního proudu o tom nenajdete ani slovo a veřejnoprávní ani soukromé televize mi nedají šanci o tom natočit film. Připomeňme si kampaň za umístění tzv. „obraného radaru“ v Brdech. Proti odpůrcům radaru v ní naše vláda zneužila i milionové prostředky z našich daní, jen aby radar prossadila. Naštěstí jsme v Česku, kde lidé, aspoň ti ze starší generace, mají vyvinutou nedůvěru k hlásaným „jediným pravdám“ a dovedou číst mezi řádky. Radar neprošel, i když se manipulátoři snažili sebevíc.

Bez médií a jimi vytvářeného umělého světa by nebylo volebních úspěchů stran, které se tady v Česku vydávají za pravicové. Kde by byla TOP09, ten mediální projekt nadnárodních monopolů,

katolického kléru a sudetoněmeckého landsmanšaftu? Kde by bez médií byla ODS, po léta plundrující naši zemi, ničící naše hospodářství, zemědělství, ničící naši kulturu, ODS přísátá jako pijavice na státní a veřejné rozpočty. Kde by byla česká pravice a její poslanci, sociopatické loutky v rukou kmostrů. Kde by byl bez mediálních manipulací inženýr kvasné chemie, který si hrál na nejlepšího národohospodáře, a přitom nás stačil rekordně zadlužit a statisíce českých rodin poslat za hranici bídy.

Zaznamenali jste v posledních několika letech, že by například deník Právo, vydávající se kdysi za levicový, dnes za nezávislý deník, napsal něco opravdu kritického proti ministru Kalouskovi? Je toho velmi málo. Zato v prezidentských volbách stálo Právo v jednom šiku s pravicovým tiskem na straně staříka s čírem. Proč? Jak je to možné? Tzv. „nezávislé Právo“ a jeho majitelé žijí z inzerce. Jsou tedy závislí na inzerentech, ze kterých žijí. Právo proto nemůže být nezávislé. Už chápete, proč tento deník tak málo kritizuje jednoho z nejhorších českých demagogů a sociopatů?

Média - prostředky informování - jsou u nás okupována. Jsou okupována proto, aby před lidmi zatajila, že jsme již dlouho na cestě stát se kolonií, ve které budou třít nouzi s bídou i příslušníci tzv. střední třídy. Aby zatajila, že se u nás vytvořila úzká skupina lidí, která ždíme naši společnost, zatímco většina ostatních suší hubu.

Každá zdravá společnost, která má pud sebezáchovy, se snaží tuhle situaci napravit, zbavit „okupanty“ monopolu na šíření informací. Z pudu sebezáchovy zřizují média veřejné služby. Veřejnoprávní televizi, veřejnoprávní rozhlas. V mnoha zemích tyto veřejnoprávní instituce fungují dobře. Jsou to média nestranná, jsou to centra veřejné politické diskuse, demokratické výměny názorů. Jak to vypadá u nás? Mohu vám uvést několik příkladů, že například Česká televize je v rukou lidí, kteří sice mají plnou pusku demokracie, ale když přijde tvrdé na tvrdé, tak se změni v slouhy totalitárních okupantů, jak jsme je znali z minulého režimu.

Začnu s dovolením jednou osobní zkušeností :

Natočil jsem dokumentární film o tom, co se stalo na Kosovu, jak NATO bezprecedentně porušilo Chartu OSN i svoji vlastní Chartu, postavilo se na stranu kosovsko-albánské drogové mafie a vedlo bombardovací kampaň proti Jugoslávii, zakládajícímu členu OSN. Reakce odpovědných redaktorů naší veřejnoprávní televize byla následující: „Já tomu sice nerozumím, ale tohle odvysílat nemohu!“. To prohlásila paní, která se vedoucí redaktorkou dokumentárních filmů stala nejspíš omylem. Nejdříve nechtěli film odvysílat, chtěli ho zcenzurovat. Pak, když pochopili, že je na to už pozdě, že to už nejde, chtěli ho glajchšaltovat k obrazu svému, přestříhat, to vyhodit, tam to změnit, tohle přeformulovat ...

Nakonec si veřejnost a několik poslanců vynutilo odvysílání filmu. Divácký dopad filmu se vedení ČT snažilo utlumit uvedením dalšího, velmi zmatečného a mlžícího filmu ze stejné oblasti. Korunu všemu nasadili, když do monotematického večera, ve kterém byl s půlročním zpožděním vyslán můj film, a kde se o Kosovu besedovalo pod vedením nepřátelsky zaujatého moderátora, jsem já – autor filmu – puštěn nebyl, i když jsem o to písemně požádal. Následovala šikana. Film byl jako za normalizačních komunistů uložen do skříně, nebyl už nikdy vysílán, nebyl poslán na žádné festivaly a nebyl nabízen k mezitelevizní směně pořadů. Kanadský režisér, který čerpal převážně z mých materiálů, získal o dva roky později tři ocenění na prestižních festivalech. Mně to bylo vinou okupantů v České televizi znemožněno.

Ve stejné době kolegovi režiséru Kačorovi odmítla ČT odvysílat film o obětech bratří Mašínů, ze kterých se redaktoři veřejnoprávní televize snažili a dodnes snaží udělat „hrdiny třetího odboje“. Kačorův film byl zcela zcenzurován. Diváci ČT ho dodnes neviděli. Uvedu ještě jeden příklad manipulace a překrucování faktů a la ČT: V lednu loňského roku odvysílala Česká televize reportáž o katastrofě jugoslávského dopravního letadla, které v roce 1972 spadlo u České Kamenice. Bylo výročí. Bez jakýchkoli důkazů, jen na základě tvrzení jednoho německého novináře, hned několik redaktorů ČT participovalo na dlouhém pořadu, ve kterém se snažili

divákům namluvit, že letadlo a smrt jeho cestujících měla na svědomí raketa Československé armády. Ve skutečnosti trhavinu do letadla tehdy umístili chorvatští emigranti - ustašovci. Sami se přihlásili se k tomuto teroristickému aktu. Všechny dobové dokumenty a výpovědi svědků to potvrzují. To všechno redaktoři veřejnoprávní televize naprosto ignorovali. Ignorovali i reakce svědků, kteří vystoupili na internetu, hned, jak s touhle kachnou inkriminovaný německý novinář vyrukoval. K pomlouvání vlastí země mají někteří redaktoři ČT zkrátka blíž než k pravdě a poctivé profesi.

A co myslíte? Jaká asi byla reakce generálního ředitele ČT na dopis, ve kterém byl na tuto skutečnost upozorněn?

Žádná!

Prostě stížnost bez odpovědi!

Dá se tomu všemu říkat „služba veřejnosti“?

Každý rok Česká televize a Český rozhlas za naše peníze pouštějí do éteru vyložené lži. Jednou z nich je známá lež o Srebrenici. Žádných 8000 nevinných muslimských civilistů nikdy ve Srebrenici popraveno nebylo. Srbové neprováděli žádnou genocidu. Mnozí svědci a odborné historické práce to už před lety vyvrátili. Informace jsou veřejně dostupné ve světových jazycích. Jsou dostupné všem. Může si je každý ověřit, posoudit. Ne tak redaktoři Zpravodajství České televize. Ta pravidelně každého 11. července podle goebelsovského vzoru opakuje „srebrenickou lež“.

Ptáte se, komu to slouží?

Odvádí to pozornost od skutečnosti, že Jugoslávii, nadějnou variantu tržního a přitom multietnického a sociálního státu, krvavě rozvrátilo NATO. Že Chorvati pod přímým americkým velením za necelé dva týdny po Srebrenici a v propagandistickém stínu „srebrenické lži“ provedli největší etnickou čistku v Evropě po druhé světové válce. Chorvati byli před nedávnem jako vzorní hoši přijati do Evropské unie a to i přes to, že se ke své srbské menšině zachovali a stále chovávají hanebně. Srbové se opovážili postavit agresí NATO a proto je jejich přijetí do EU v nedohlednu. Jsou prostě Novým světovým řádem trestáni. Právě tomu slouží 100x opakovaná „srebrenická lež“. Kdyby se nelhalo, nemanipulovalo informacemi, nepřekrucovalo, nezatajovalo, lidé by se začali ptát: Kdo vlastně tu válku začal?

Proč?

Kdo za to může?

Kdo je vinen?

A mnozí politici i se svými kmotry by se museli poroučet. Další příklad manipulace z poslední doby. Zažil jsem ji osobně s paní spisovatelkou Lenkou Procházkovou a dá se říct, že jsme se stali její obětí. V době, kdy se začal rýsovat konkrétní obraz, jak si katoličtí preláti, pravicoví poslanci a kmotři, kteří je vodí, představují zákon „o vyrovnání státu s církvemi“, napsal jsem námět na besedu na toto téma. Šlo mi o to informovat veřejnost o všech aspektech návrhu zákona, co nám přinese a co nám vezme. Námět byl předložen Václavu Moravcovi, protože na jiné diskusní pořady Česká televize dávno rezignovala. Moravec prohlásil, že ho to téma vůbec nezajímá! Moravec vůbec nezajímá 139 miliard, které někam zmizí! Beseda se nekonala a sami víte, že všechny pořady České televize byly zaměřeny procírkevně, nezazněl ani jeden kritický hlas. Čestnou výjimkou bylo pozvání Lanky Procházkové do Hyde Parku na ČT24. Ale počet lidí, kteří se stavěli za ten zlodějský zákon, a bylo jim umožněno vystoupit na obrazovce ČT, byl nesrovnatelně, nesrovnatelně vyšší. Cenzura faktů a lidí, kteří byli proti církevnímu zákonu, byl téměř dokonalá. Když ostravský štáb pořadu „Ta naše povaha česká“ se jal zpracovávat téma tzv. „církevních restitucí“, měli jsem možnost spolu s paní Procházkovou vystoupit před kamerou a divákům sdělit, o co se v odporu proti tomu zákonu opíráme. Štáb vše pečlivě natočil. Myslíte, že něco z toho nakonec v pořadu zaznělo? Nikoli. Zato velký prostor dostali církevní demagogové. Konec korunoval svým rádobyvtipným vystoupením docent, dnes už profesor, katolík Putna.

Prostě vedení české veřejnoprávní televize dobře posloužilo církevní sektě a mafii podvodníků a zlodějů, kteří z našeho veřejného prostoru právě teď zcizují 139 miliard. Církev se své televizi odměnila. Za dobré služby i ona sloužila. Ve svatém Vítu děkovnou mší za ulhaná média – své

spolupachatele. Marasmus naší současné společnosti začal před léty v médiích. Soukromá média nemůžeme nechat stranou. Jsou sice v soukromém držení a jsou to především strojky na peníze, ale také prostředky k propagaci převážně asociálních názorů jejich majitelů - oligarchů: různých Bakalů, Schwartzenberků,

Babišů a dalších. Soukromá média sice žijí z reklamy, ale tu platíme my všichni v ceně kupovaného zboží. Takže i my si je vydržujeme, i my proto máme právo mluvit do toho, co a jak zveřejňují a o čem mlčí.

A co s médii, která si vydržujeme z koncesionářských poplatků? Veřejnoprávní média mají vyvažovat jednostrannost soukromých médií. Zákonnou povinností médií veřejné služby je dobře a kvalitně informovat a zprostředkovávat demokratickou výměnu názorů. Zdůrazňuji demokratickou výměnu názorů. To je diskuse bez cenzury, bez toho, že by různí redaktoři a ředitelé vnucovali své názory a názory svých patronů, rozhodovali, kdo smí na obrazovku a kdo nesmí, a zneužívali tak svoje profesní postavení k manipulaci s lidmi.

Dnes mají veřejnoprávní televize a veřejnoprávní rozhlas tolik tabu, o kterých se nechtějí vyjadřovat, od kterých odvádějí pozornost a přitom veřejnost by měla by o nich vést diskuzi. Dnes lidé stejně jako před čtyřiceti lety za normalizace přicházejí o práci, bojí se promluvit, bojí se veřejně zaujímat občanské postoje. Opět nám vládou lidé nehodní toho posláni. Opět tisíce mladých lidí mizí za hranicemi. Otevřeně bychom měli mluvit o tom, jak se stalo, že byla rozvrácena celá struktura našeho hospodářství, která vznikala po staletí prací mnoha českých generací, jak se stalo, že se propadáme na úroveň kolonie. Máme právo tyto věci pojmenovat a ve veřejné diskusi hledat cestu a jak z toho ven.

Měli bychom otevřeně diskutovat o příčinách nezaměstnanosti, kdo je vinen a jak ji snížit. Otevřeně a bez cenzury bychom měli diskutovat cikánskou otázku. Otevřeně bychom měli hovořit o naší zahraniční politice, o našem vazalství a kdo nás do něj zatáhl. Veřejně a otevřeně bychom měli mluvit o našem nerovném postavení v Evropské unii, o jejích nedemokratických postupech a praktikách, o tom, jak u nás EU ničí celé obory lidské práce. Otevřeně bychom měli hovořit o hospodářské a kulturní koncepci státu, respektive o absenci jakékoli koncepce. Určitě vás napadne mnoho dalších témat, která by se měla veřejně diskutovat, ale nediskutují. Okupanti si to nepřejí, okupanti se toho bojí.

Jak z okupace médií ven, jak vyhnat okupanty?

Zaprvé:

začněme třeba drobností. Vyžadujme, aby se redaktoři a vedoucí redaktoři České televize podepisovali pod svou práci, pod svoje výplody. V redakci Zpravodajství ČT se tak neděje. Žádejme, aby se autoři manipulací neskrývali, aby šli se svou kůží veřejně na trh, aby manipulátoři a lháři byli viditelní a aby byli za svoji práci osobně zodpovědní. Ukazujme pak na ně jmenovitě a žádejme jejich odchod, jmenovitě a za co.

Zadruhé:

povolejme odpovědné k odpovědnosti. Začněme Radou pro televizní vysílání, zásadně ji vyměňte. Vyžeňme z Rady politické žáby na prameni. Dejme místo orlům s velkým rozhledem a neúplatným charakterem, za kterými je již hotové dílo a ne jen plané sliby. Vymaňme televizi z moci politických tlučhubů a kmotrů, kteří za nimi stojí. Při volbách vybírejme politiky, kteří jsou zárukou, že si v České televizi přejí kvalitativní změnu a že na ní budou trvat.

Za třetí:

než k tomu dojde, podporujme ze všech sil nezávislý internet. Je zdrojem informací, které se Nový světový řád, oligarchové a jejich poskoci snaží před námi tajit. Braňme internet před jakýmkoli pokusy o cenzuru. Dělejme všechno pro to, aby už konečně skončila okupace našich veřejnoprávních médií.

Žádejme odchod okupantů!

At' žije svoboda!
At' chcípne tahle neoliberální demokratůra!
At' žije demokracie!

Praha, Staroměstské náměstí, 21.8.2013

Mgr. Václav Dvořák, režisér – dokumentarista
Nezávislá média, o.s.